

อารยธรรมแห่งรัก

Lectio (พระเจ้าตรัสอะไร)

³¹“เมื่อบุตรแห่งมนุษย์จะเสด็จมาในพระสิริรุ่งโรจน์พร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์ทั้งหลาย พระองค์จะประทับเหนือพระบัลลังก์อันรุ่งโรจน์ ³²บรรดาประชาชาติจะมาชุมนุมกันเฉพาะพระพักตร์ พระองค์จะทรงแยกเขาออกเป็นสองพวก ดังคนเลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ ³³ให้แกะอยู่เบื้องขวา ส่วนแพะอยู่เบื้องซ้าย ³⁴แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสแก่ผู้ที่อยู่เบื้องขวาว่า ‘เชิญมาเถิด ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา เชิญมารับอาณาจักรเป็นมรดกที่เราได้เตรียมไว้ให้ท่านแล้วตั้งแต่สร้างโลก ³⁵เพราะว่า เมื่อเราหิว ท่านให้เรากิน เรากระหาย ท่านให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ต้อนรับ ³⁶เราไม่มีเสื้อผ้า ท่านก็ให้เสื้อผ้าแก่เรา เราเจ็บป่วย ท่านก็มาเยี่ยมเราอยู่ในคุก ท่านก็มาหา’

³⁷“บรรดาผู้ชอบธรรมจะทูลถามว่า ‘พระเจ้าข้า เมื่อไรเล่าข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงหิว แล้วถวายพระกระยาหาร หรือทรงกระหาย แล้วถวายให้ทรงดื่ม ³⁸เมื่อใดเล่าข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า แล้วต้อนรับ หรือทรงไม่มีเสื้อผ้า แล้วถวายให้ ³⁹เมื่อใดเล่าข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ประจวบหรือทรงอยู่ในคุกแล้วไปเยี่ยม’ ⁴⁰พระมหากษัตริย์จะตรัสตอบว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา’

⁴¹“แล้วพระองค์จะตรัสกับพวกที่อยู่เบื้องซ้ายว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ถูกสาปแช่ง จงไปให้พ้นลงไปในไฟนรกที่ได้เตรียมไว้ให้ปิศาจและพรรคพวกของมัน ⁴²เพราะว่า เมื่อเราหิว ท่านไม่ให้อะไรเรากิน เรากระหาย ท่านไม่ให้อะไรเราดื่ม ⁴³เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ไม่ต้อนรับ เราไม่มีเสื้อผ้า ท่านก็ไม่ให้เสื้อผ้า เราเจ็บป่วยและอยู่ในคุก ท่านก็ไม่มาเยี่ยม’ ⁴⁴พวกนั้นจะทูลถามว่า ‘พระเจ้าข้า เมื่อไรเล่าที่ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงหิว ทรงกระหาย ทรงเป็นแขกแปลกหน้า หรือไม่มีเสื้อผ้า เจ็บป่วย หรืออยู่ในคุก และไม่ได้ช่วยเหลือ’ ⁴⁵พระองค์จะตรัสตอบว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านไม่ได้ทำสิ่งใดต่อผู้ต่ำต้อยของเราคนหนึ่งท่านก็ไม่ได้ทำสิ่งนั้นต่อเรา’ ⁴⁶แล้วพวกนี้ก็จะไปรับโทษนรก ส่วนผู้ชอบธรรมจะไปรับชีวิตนิรันดร์” (มธ 25:31-46)

ทำความเข้าใจตัวบท

ในมัทธิวบทที่ 25 มีเรื่องเล่าอยู่ 3 เรื่อง คือ อุปมาเรื่องหญิงสาวสิบคน (ข้อ 1-13) อุปมาเรื่องเงินตะลันต์ (14-30) และ การพิพากษาครั้งสุดท้าย (ข้อ 31-46) เพื่อบอกว่า ต้องทำอะไร ใน “เวลานี้” เพื่อรับมือกับ “เวลานั้น”

ในเรื่องหญิงสาวสิบคน ให้ “น้ำมันใส่ขวดไปพร้อมกับตะเกียง” (ข้อ 4) ในเรื่องเงินตะลันต์ ให้ทำ “กำไรสองเท่า” จากเงินที่ได้รับ ส่วนในเรื่องการพิพากษารั้งสุดท้าย “ต้องรักพระเจ้าในพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุด”

เรื่องสุดท้าย เป็นฉากการพิพากษา มีการแบ่งชนออกเป็นสองกลุ่ม ให้อยู่ซ้ายหรือขวาของ กษัตริย์ พระองค์ตรัสกับกลุ่มหนึ่งว่า “เชิญมาเถิด ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพร” ส่วนอีกกลุ่ม พระองค์ตรัส “ท่านทั้งหลายที่ถูกสาปแช่ง จงไปให้พ้น” เหตุผล? “เพราะว่า ท่านให้” หรือ “ท่านไม่ให้”

ทั้งผู้ถูกเชิญ และ ผู้ถูกไล่ ถามคำถามเดียวกัน “เมื่อไรเล่าข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์?” คำตอบคือ “ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา”

สิ่งที่กษัตริย์จะพิพากษารเรา “เวลานั้น” เป็นเรื่องเดียวกับที่เราทำ “เวลานี้” อันที่จริงเป็นเราเองที่พิพากษาพระองค์ ต้อนรับหรือไม่ต้อนรับพระองค์ พระองค์เพียงบอกให้ทราบถึงสิ่งที่เราทำกับพระองค์เท่านั้น พระองค์เพียงอ่านสิ่งที่เราเขียนด้วยมือของเราเอง

พระองค์ทรงบอกกล่าวล่วงหน้า ให้เราเปิดตามองสิ่งที่ตนกำลังกระทำอยู่ใน “เวลานี้” บทสรุปทางเทววิทยาของมัทธิวก็คือ เราจะถูกพิพากษาตามการกระทำที่เราทำกับผู้อื่น (7:12) ผู้อื่นนั้นคือพระเจ้าเอง ดังนั้น บัญญัติประการแรกกับบัญญัติประการสองจึงมีน้ำหนักเท่ากัน (22:39) พระองค์ทรงกระทำตนเป็นเพื่อนพี่น้องของเรา และประทับอยู่กับเราเสมอ (28:20) ทรงเรียกพระองค์เองว่า “บุตรแห่งมนุษย์” (24:30) ทรงเปรียบพระองค์กับโยนาห์ (12:39s) พระองค์คือผู้ถูกตรึงกางเขน ที่มีใบหน้าของคอนยาจนทุกคนบนผืนแผ่นดิน

สาระของตัวบทก็คือ มนุษย์ทุกคนจะถูกพิพากษาตามความรักที่มีต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุด เพราะพระองค์ทรงถือว่า กระทำต่อพระองค์เอง

ตัวบทนี้ถูกเขียนขึ้นสำหรับผู้อ่านที่เป็นคริสตชน เขาจะได้รับพร หรือ การสาปแช่ง ขึ้นอยู่กับความรักที่เขาที่มีต่อเพื่อนพี่น้องผู้ยากไร้

เมื่อเรารักเพื่อนพี่น้อง เท่ากับรักพระเจ้าเอง “เรารู้ว่า เรารักบรรดาบุตรของพระเจ้า เมื่อเรารักพระเจ้าและปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์” (1 ยน 5:2)

“เมื่อบุตรแห่งมนุษย์จะเสด็จมา” (ข้อ 31) ณ ที่นี้ไม่พูดถึงการรอคอย แต่พูดถึงจุดจบของประวัติศาสตร์ ไม่ใช่เป็นเพียงคำอุปมา แต่เป็นการพยากรณ์ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น หลังจากที่มนุษย์ทุกชาติได้ฟังการประกาศเรื่องพระอาณาจักรแล้ว

พระเยซูเจ้าตรัสถึงพระองค์เองว่าทรงเป็น “บุตรแห่งมนุษย์” มิใช่ผู้รับทรมาน (17:12.22; 20:18-19) แต่ทรงเป็น “บุตรแห่งมนุษย์” ที่เสด็จกลับมาในพระสิริรุ่งโรจน์ หลังจากที่ได้รับอำนาจอาชญาสิทธิ และทรงประทับนั่งบนบัลลังก์ ทรงเป็น “บุตรแห่งมนุษย์” ที่เป็น “กษัตริย์” และ “ผู้พิพากษา” (ดนล 7:9.13-14)

“บรรดาประชาชาติจะมาชุมนุมกันเฉพาะพระพักตร์” (ข้อ 32) พระองค์ทรงประทับอยู่บนบัลลังก์ และเริ่มการพิพากษา

ในโลกนี้ แกะอยู่ปะปนกับแพะ คนดีปะปนอยู่กับคนไม่ดี แต่“เวลาสิ้นโลก” เป็นเวลาของการแบ่งแยก(13:39-40.49)ระหว่างชนสองพวก

ผู้พิพากษาทรงใช้วิธีของคนเลี้ยงแกะ (25:32ข-33)คือจัดแกะ ซึ่งหมายถึง “ผู้ที่ได้รับพระพร” “ผู้ชอบธรรม” ให้อยู่ด้านขวา ส่วนแพะ คือ ผู้ที่ “ถูกสาปแช่ง” ให้อยู่ด้านซ้าย

“ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา” (ข้อ 34)ทำให้คิดถึงความเป็นพี่น้องกัน ครอบครัวของพระเจ้ารวมตัวกันในบ้านของพระบิดาตลอดไป ในอาณาจักรที่เตรียมไว้ให้แล้วตั้งแต่สร้างโลก นี่แสดงว่า อาณาจักรนี้ได้ถูกเตรียมการไว้แล้วตั้งแต่นิรันดร์ และพระเจ้าได้ทรงเรียกเราเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ มีความสนิทสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ ซึ่งการเรียกนี้มีได้คำนึงถึงความเหมาะสม หรือ บุญบารมีของเราแต่ประการใด (16:27) แต่เป็น “มรดก” ที่ทรงเตรียมไว้ให้

Meditatio (พระวาจาของพระเจ้าบอกอะไรแก่ฉัน)

ผู้ได้รับพระพรได้ทำอะไร จึงได้รับมรดก? เขาทำกิจเมตตา 6 อย่าง คือ

“เมื่อเราหิว ท่านให้เรากิน

เรากระหาย ท่านให้เราดื่ม

เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ต้อนรับ

เราไม่มีเสื้อผ้า ท่านก็ให้เสื้อผ้าแก่เรา

เราเจ็บป่วย ท่านก็มาเยี่ยม

เราอยู่ในคุก ท่านก็มาหา” (ข้อ 35และ36)

กิจการ 6 อย่างนี้เป็นเหตุผลของการรับพระพร หรือ การสาปแช่ง แต่กิจการเหล่านี้เกี่ยวข้องกับเพื่อนมนุษย์และพระเจ้า ด้วยการกระทำหรือไม่ทำสิ่งเหล่านี้ เขาร่วมทุกข์ ร่วมสุข และแบ่งปันความรัก ความดี ความเมตตา กับผู้ที่มีความต้องการมากกว่า บัดนี้เขาเองก็ได้รับตามสัญญาของพระเจ้า คือ “จะได้รับพระเมตตา” (5:7)

มรดกคือของประทานแห่งความเมตตา แสดงให้เห็นพระทัยดีอันไม่มีขอบเขตของพระเจ้า

การ “รับใช้” ผู้ยากไร้ เท่ากับรับใช้พระเยซูเจ้าเอง ‘ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดของเราคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา’

“พี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุด” หมายถึงทุกคนที่ประสบความทุกข์ยาก เช่นเดียวกับคำว่า “บรรดาประชาชนชาติ” ก็หมายถึงชนทุกชาติบนโลกนี้ เขาเหล่านี้ แม้ไม่เป็นสมาชิกของพระศาสนจักรอย่างเป็นทางการ แต่เขาก็เป็นประชากรของพระเจ้าได้ โดยทางกิจเมตตา ใครก็ตามที่ทำกิจการนี้ เขารับใช้พระเจ้า และจะได้รับรางวัลตอบแทน

ในวันพิพากษาครั้งสุดท้าย หลายคนจะแปลกใจ ที่เห็นผู้คนมากมายเข้าสู่อาณาจักรนิรันดร์ เพราะได้ทำความดี มีเมตตากรุณา

เราคริสตชนมีโอกาसानพระวาจาของพระเยซูเจ้าอย่างสม่ำเสมอ เราเดินในประวัติศาสตร์ โดยรู้อย่างชัดเจนว่า ต้องทำสิ่งใดเพื่อเอาตัวรอด เราทราบดีว่า เรารอดได้ด้วยการทำกิจเมตตา ปราณี

เรามีได้เดินในความมืด เราเป็น “บุตรแห่งความสว่าง” เป็น “บุตรแห่งทิวากาล” (1 ธส 5:5) เราเป็นเช่นนี้ได้ก็ต่อเมื่อ เราปฏิบัติตามคำสอนของพระเยซูเจ้า

การเป็นผู้ได้รับพระพร หรือ การเป็นผู้ถูกสาปแช่ง ขึ้นอยู่กับเราเอง เราพูดไม่ได้ว่าไม่รู้ ถ้าในวาระสุดท้าย เราอยากได้ยินพระองค์ตรัสกับเราว่า “เชิญมาเถิด ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา เชิญมารับอาณาจักรเป็นมรดกที่เตรียมไว้ให้ท่านแล้วตั้งแต่สร้างโลก” (25:33) เราก็ต้องเจริญชีวิตด้วยความสมัครสมานสามัคคีกับมนุษย์ทุกคน เราจึงจะได้รับ “มรดก” ที่อยู่เหนือบุญกุศลที่เราได้สร้างไว้

นักบุญยอห์นคริสโตสโตมกล่าววว่า “หากคนชั่วต้องรับโทษตามความยุติธรรม คนดีก็ได้รับรางวัลเพราะพระเมตตาของพระเจ้า เพราะว่า ถึงแม้เราจะได้กระทำความผิดมากมาย แต่ก็ยังเป็นเพราะพระหรรษทานอันเปี่ยมล้นที่แลกเปลี่ยนการช่วยเหลือเล็กน้อยแก่คนจน กับอาณาจักรสวรรค์ อันมหิมาและพระสิริรุ่งโรจน์ตลอดนิรันดร์”

ให้เราทำความดีและหวังโดยไม่สงสัยเลยว่า พระเจ้าจะทรงประทานความยินดีนิรันดร์ที่มากกว่าบุญกุศลทุกประการที่เรากระทำ

Oratio (พระวาจาของพระเจ้าทำให้ฉันภาวนา)

ขอโทษ “ความมั่งคั่งทำให้เสียคน คนหยิ่งโสจะไม่มีความสุข เขาอ้าปากกว้างเหมือนแดนผู้ตาย ไม่รู้จักอึดเหมือนความตาย เขาตั้งนานาชาติมาหาตน รวบรวมชนทุกชาติมาเป็นของตน” (ฮบก. 2:5)

‘พระเจ้าข้า เมื่อไรเล่าที่ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงหิว ทรงกระหาย ทรงเป็นแขก แปลกหน้า หรือไม่มีเสื้อผ้า เจ็บป่วย หรืออยู่ในคุก และไม่ได้ช่วยเหลือ’ พระองค์จะตรัสตอบว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านไม่ได้ทำสิ่งใดต่อผู้ต่ำต้อยของเราคนหนึ่งท่านก็ไม่ได้ทำสิ่งนั้นต่อเรา’ (มธ 25:44-45)

ขอบคุณ “เชิญมาเถิด ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา เชิญมารับอาณาจักรเป็นมรดกที่เตรียมไว้ให้ท่านแล้วตั้งแต่สร้างโลก” (มธ 25:34)

ขอพรพระเจ้า “ถ้าภารกิจที่ทำให้ตาย ซึ่งจารึกเป็นตัวอักษรบนแผ่นศิลา ได้มีความสว่างรุ่งโรจน์จนกระทั่งชาวอิสราเอลมองดูใบหน้าของโมเสสไม่ได้ เพราะใบหน้านั้นมีแสงสว่างรุ่งโรจน์แม้เพียงชั่วขณะ ภารกิจของพระเจ้าจะมีความสว่างรุ่งโรจน์ยิ่งกว่านั้นอีกหรือ ถ้าภารกิจที่นำไปสู่การตัดสินลงโทษยังมีความสว่างรุ่งโรจน์แล้ว ภารกิจที่ให้ความชอบธรรมก็ยิ่งจะสว่างรุ่งโรจน์มากกว่านั้น” (2 คร 3:7-9)

Contemplatio (พระวาจาของพระเจ้าสำเร็จสมบูรณ์)

วันหนึ่ง ขณะที่อับราฮัมกำลังนั่งอยู่ที่ประตูกระโจมใต้ต้นโอ๊คแห่งมัมเร เขาเห็นชายสามคนยืนอยู่ใกล้ตน จึงวิ่งจากประตูกระโจมไปต้อนรับ.....อับราฮัมรีบเข้าไปในกระโจมของนางซาร่าห์ และบอกให้ไปเอาแป้งละเอียดมานวดและทำขนมปังสำหรับแขกสามคน.....แล้วอับราฮัมวิ่งไปที่ฝูงสัตว์ นำลูกโคอ้วนพีตัวหนึ่งให้ผู้รับใช้ฆ่า และรีบปรุงเป็นอาหาร เขาเอานมข้นเปรี้ยว น้ำนมสดและเนื้อลูกโคที่เตรียมแล้ว มาวางต่อหน้าคนทั้งสาม และยืนอยู่ใต้ต้นไม้ออวยรับใช้ ขณะที่คนทั้งสามกำลังกินอาหาร

เขากลืนกลืนต้อนรับแขกทั้งสาม โดยไม่ทราบว่าเขากำลังให้การต้อนรับองค์พระตรีเอกภาพ

Communicatio (จากพระวาจาสู่อารยธรรมแห่งรัก)

คำสารภาพของเปาโล “ข้าพเจ้าเคยคิดว่า ข้าพเจ้าต้องทำทุกอย่างเพื่อขัดขวางนามของเยซู ชาวนาซาเร็ธ ¹⁰ข้าพเจ้าทำเช่นนี้ที่กรุงเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าได้รับมอบอำนาจจากบรรดาหัวหน้าสมณะให้จับกุมคริสตชนหลายคนจองจำไว้ในคุก เมื่อเขาถูกพิพากษาประหารชีวิต ข้าพเจ้าก็ลงคะแนนให้ประหารเขาด้วย ¹¹ข้าพเจ้าเข้าไปในศาลาธรรมต่าง ๆ หลายครั้ง ทรมานเขา บังคับเขาให้กล่าวดูหมิ่นพระเจ้า ข้าพเจ้าโกรธแค้นบรรดาคริสตชนมาก จึงเบียดเบียนเขาในเมืองต่าง ๆ นอกประเทศอีกด้วย

¹²วันหนึ่ง ข้าพเจ้าได้รับมอบอำนาจและภารกิจจากบรรดาหัวหน้าสมณะ จึงเดินทางไปยังเมืองดามัสกัสเพื่อจุดประสงค์เดียวกันนี้ ¹³ข้าแต่พระราชา ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทาง เวลาประมาณเที่ยงวัน ข้าพเจ้าเห็นแสงสว่างจากท้องฟ้า สว่างจ้ายิ่งกว่าดวงอาทิตย์ ส่องแสงรอบตัวข้าพเจ้าและเพื่อนร่วมทาง ¹⁴เราทุกคนล้มลงที่พื้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงพูดเป็นภาษาฮีบรูว่า “เฮโล เฮโล เจ้าเบียดเบียนเราทำไม เจ้าจะต้องเจ็บตัวเหมือนวัวถีบปฏึก”

¹⁵ข้าพเจ้าจึงถามว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระองค์คือใคร”

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราคือเยซู ที่เจ้ากำลังเบียดเบียน” (กจ 26:9-15)

xxxxxxxxxxxxxxxxxx